

sustraga jurisdicției Curtii.

Curtea remarca faptul că un acuzat nu poate să-și arge calitatea de victimă a unei încălcări a art. 6 paragraf 1 CEDO, înainte de condamnarea sa, cu excepția exigențelor privind termenul rezonabil și accesul liber la justiție. Reluarea procedurii desfășurate în fața de o persoană nu poate, automat, să înalțare calitatea de victimă. În acest caz, în cazul formulat în contestație în anulare, Curtea apreciază că recurentul se poate pretinde victimă a încălcării CEDO. În plus, apreciază că excepția invocată de Guvern a neexistenței cauzelor de atac interne la momentul formulării plângerii, trebuie respinsă. Curtea vede faptul că argumentul recurentului, conform căruia acuzarea sa, în urma constatării în anulare, a fost una pur formală nu poate fi susținută. Curtea observă că instanța de recurs nu a srituză de obligația de a procedea la o rejudecare în fond, iar această puză să confirme achiziția recurentului sau să-l declare vinovat, după o apreciere completă asupra vinovăției acestuia, cu administrarea de noi probe, dacă era cazul. Ceea ce reține Curtea e faptul că instanța de recurs și-a fundamentat soluția de condamnare pe o reinterpretare a declarațiilor marturilor, fără să procedea la ascultarea lor nemijlocită. Prin această omisiune, Curtea de Apel Timișoara a redus considerabil dreptul la apărare al inculpatului, Curtea apreciează că instanța română ar fi trebuit să alba rol activ în acest sens, chiar dacă recurentul nu ar fi solicitat expres administrarea acestor probe. Astfel, se reține încălcarea art. 6 paragraf 1 CEDO, prin condamnarea recurentului dispuză în lipsa ascultării marturilor, în timp ce în primele două grade de jurisdicție, acesta a fost achitat.

Raportat la art. 6 paragraf 2, recurentul invocă nerespectarea prezumției de nevinovăție de către Curtea de Apel Timișoara, care a înlăturat probele ce-i susțineau nevinovăția. Invocă de asemenea, încălcarea art. 7 CEDO, prin condamnarea sa pe baza unei legi care nu era în vigoare la momentul comiterii faptelor și care prevedea elemente diferite ale laturii obiective. Cu privire la aceste aspecte, Curtea nu reține nicio încălcare a drepturilor și libertăților fundamentale, respingând această parte a plângerii.

Raportat la art. 41, recurentul solicită cu titlu de daune materiale, suma de aproximativ 25 000 euro, reprezentând veniturile salariale la care ar fi avut dreptul, în perioada desfășurării procesului penal, cât și suma de 50 000 euro cu titlu de daune morale. Curtea a apreciat, în privința prejudiciului material, că acesta este excesiv, calculat într-o manieră speculativă și neprobat prin documente pertinente. **In privința prejudiciului moral, a reținut ca singurul fundament pentru repararea acestuia rezulta din faptul că nu a beneficiat de dreptul la un proces echitabil în fața Curtii de Apel Timișoara și nu de faptul că relațiile familiale, profesionale sau sociale i-au fost afectate, așa cum a invocat recurentul, suma stabilită cu acest titlu ramanand de 3.000 euro.**

Recurentul a solicitat, de asemenea, suma de 15.000 euro pentru onorariul avocatilor și 350 euro pentru taxele de corespondență. În privința onorariului, Curtea reține faptul potrivit căruia chitanțele nu fac dovadă că sumele respective au vizat procesul penal desfășurat în țară sau procedura desfășurată în fața Curții. Astfel, suma acordată pentru acest puză e stabilită la valoarea de 10.000 euro.